

RIDVAN

No.2 Kalim'at 163 B.E. July 2006

**J.Soghomonian, the 4th Guardian
of THE Baha'i Faith**

O God, my God!

Shield Thy trusted servants from the evil of self and passion, protect them with the watchful eye of Thy loving-kindness from all rancor, hate and envy, shelter them in the impregnable stronghold of Thy care and, safe from the darts of doubtfulness, make them the manifestations of Thy glorious signs, illumine their faces with effulgent rays shed from the Dayspring of Thy divine unity, gladden their hearts with the verses revealed from Thy holy kingdom, strengthen their lions by thine all-swaying power that cometh from Thy realm of glory. Thou art the All-Bountiful, the Protector, the Almighty, the Glorious.

‘Abdu’l-Bah’a

Quarterly publication of Ridvan is for propagation of the teaching of THE Baha’i Faith and in particular the principals of the World Order of Baha’u’llah

First Year No.2 Kalim’at, 163 B.E. July, 2006
Address:P.O. Box 3074,
Dural, NSW, 2158, Australia
E-Mail: Ridvan@tpg.com.au

Message from the Guardian

Ms A. Kruger has called the Guardian and she has sent the following message:

Allah'u'Abha!

I spoke to the Guardian today. He asked me to send you all his love and to let you know that you are in his thoughts and in his prayers. He sounded tired but well. He said the heat in Marseille is particularly brutal right now. He does not have air conditioning and only relies on a fan and windows. Jacques continues to go to dialysis three days a week.

True to form, Jacques was more anxious to talk about my health than his own. He is an incredible example of too many spiritual qualities to list. He sends his apologies to those who are waiting for letters; he has been too exhausted and too busy with dialysis to keep up with his correspondence.

The Guardian spoke of how Shoghi Effendi stated the need for people to mature spiritually before the Revelation of Baha'u'llah would take hold in the world. He said that because people have not evolved spiritually that we will have major catastrophes. We as Baha'is must mature spiritually as well. He says it is best to focus on ourselves and our families.

Nurturing ourselves and our families is what will begin this spiritual evolution. It is upon the foundation of truly spiritual individuals, families, and communities that the Kingdom of God will be built.

Jacques has given the same advice each time someone has made false claims to a station which is not their own: ignore that person. The Guardian recognizes how beautiful and wonderful it would be for all these groups following illegitimate Baha'i leaders to unite, of course it is his goal. However he also recognizes that there is a spiritual disease infesting the Baha'i Community and the world at large which can only be healed one soul at a time. His constant message is that there only needs to be one person alive in the world protecting the Covenant. Those with pure hearts will find and defend the Covenant. Once they do it is their duty to turn inward in prayer and meditation, acquire spiritual qualities and attributes, and reflect them to our family, our community, and the world. It is this focus on the spirit which will establish the Kingdom and the Covenant in the world.

As always, it was wonderful to speak to the Guardian.

You are all in his thoughts and prayers. Jacques thanks you all for your letters, prayers, and contributions.

Love in el-Abha, Amy

Dawn Over Mount Hira

By Anita Coryell

This winter I came across a Baha'i book in my library that I had never read, a collection of essays by Marzieh Gail titled *Dawn Over Mount Hira*. For those of you unfamiliar, Gail was an influential Baha'i, the daughter of Persian diplomat Ali-Kuli Khan and Boston debutante Florence Breed. 'Abdu'l-Baha called upon her mother and father to unite the East and West in the Baha'i^{i[1]} message.

When Gail was ten years old, her father presided at the Versailles Peace Conference as a member of the Persian delegation. During this period Gail met Shoghi Effendi for the first time, as the future guardian passed through France on his way to Oxford. She was photographed with 'Abdu'l-Baha as a young girl, and on her finger she wore a ring, a gift from The Greatest Leaf.

Marzieh Gail grew up in this world. Instead of playing, she remembers listening to adult conversations about the Faith. At first her education consisted of tutors, and many marriage proposals came to her father. Under the advice and tutelage of the Master and Shoghi Effendi, however, Gail went on to become well-educated. She attended Vassar in 1925 and transferred to Stanford University in 1927 when her family moved to California.

Fluent in French, Persian, English and some Russian, Gail translated several Baha'i books, beginning in 1945 with *The Seven Valleys and Four Valleys*. She also translated *The Secret of Divine Civilization* in 1957, the year Shoghi Effendi died, and *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Baha*, published in 1976. Her own writings include not only Baha'i essays and commentaries, but

historical works on the medieval papacy and the renaissance. *Dawn Over Mount Hira* is a collection of essays, most of which were written before the death of Shoghi Effendi. They largely appeared in the *Star of the West* and early volumes of *World Order*.

Marzieh Gail's essays ring out with love and reverence for her Faith and its founders. There is a straightforwardness about them, and she often discusses the Faith in terms of a simple truth that the world will one day embrace. In the following passage, Gail seeks to capture what it must have been like to stand before Baha'u'llah in the garden of Ridvan.

There is a garden in Baghdad where the trees grow tall and hundreds of doves flutter in the branches, so that all day the place is clamorous with the noise of the doves. In this garden, on April 21, 1863, a Persian nobleman gathered His followers around Him.^{ii[2]}

Her love for this Faith and all it takes in can be understood by a simple description she wrote of the Wilmette temple in a 1944 essay titled "Headlines Tomorrow."

If you pass through Wilmette, Illinois, along the shore of Lake Michigan, you will come to a great House of Worship that has been built there. There are no priests in this House, and the nine entrances are open to followers of all religions and of no religion, to black and white, to well-dressed and shabby alike. It looks like a white rainbow, curving over the town, and you remember that the rainbow is the sign of the

Covenant that God made with man,
long ago.^{iii[3]}

Gail ends her essay with a simple hope and belief, one we probably all share: *'These things have not made the front page today. But they will be in the headlines tomorrow.'*^{iv[4]}

Gail's essays cover a gamut of Baha'i topics, from Muhammad and his many wives and feelings toward women to the Bab's early followers. The passing of the Bab and Baha'u'llah are written as if the author had been there. War, the atomic age, and the millennium are discussed from a Baha'i perspective. Gail writes about Mirza Abdu'l-Fadl, based on conversations with her father. She comments on "Epistle to the Son of the Wolf," Baha'u'llah's last Tablet, and the real significance of Easter Sunday. Throughout her essays, Gail quotes writers, philosophers, and historians. Like a true scholar, she pulls in many sources to make her points. She begins her essay "Easter Sunday" with a comparison of the Faith to a line in poem:

There is a poem by Vachel Lindsay called 'The Chinese Nightingale.' It has a refrain that says 'spring came on forever.' That is a lovely line—spring came on forever. It expresses the season—its lack of finality and its recurrence.^{v[5]}

The book contains three essays on women, a favorite topic for Gail. "Till Death Do Us Part" focuses on Baha'i marriage and sexuality. "The Rise of Women" reiterates 'Abdu'l-Baha's teachings on equality of the sexes. My favorite, "The White Silk Dress," discusses the devotion and attributes of the beloved heroine Tahirih. It begins,

The body lies crushed into a well,
with rocks over it, somewhere near
the center of Tihiran. Buildings have

gone up around it, and traffic passes
along the road near where the garden
was. Buses push donkeys to one side,
automobiles from across the world
graze the camels' packs, carriages
rock by. Toward sunset men scoop
up water from a stream and fling it
into the road to lay the dust. And the
body is there, crushed into the
ground, and men come and go, and
think it is hidden and forgotten.^{vi[6]}

Implying, of course, that it is not and
never will be. The end of the essay
shows Gail's persistent optimism for
the Faith and its future, a conviction
that pulses throughout the book.

But today there are a thousand
voices where there was one voice
then. Words in many tongues, books
in many scripts, and temples rising.
The love she died for caught and
spread, till there are a thousand
hearts offered now, for one heart
then. She is not silent, there in the
earth. Her lips are dust, but they
speak.

I find something very special
when I read the works of Baha'is
written before the history of the last
50 years. There is a confidence in
their words, a brightness that cannot
be dimmed by history. Everything is
still fresh and new and untarnished,
and I get the feeling I am standing on
the very edge of Baha'u'llah's World
Order, watching the red carpet
rolling out. Just as Gail quotes
Vachel Lindsay, it is springtime still
in these early Baha'i writings, and
the sun is just coming up over the
new age.

For those of us on the other side
of the violation, it can be harder to
find the spring in our step. Marzieh
Gail wrote most of her essays before
1957, but a few in the book came
later. At first glance, she seems to
have missed the events of the years
following Shoghi Effendi's death
almost entirely, an oversight that is

an event in itself. How could one so in love with the Faith, so knowledgeable of its past and its people, not notice the serious detour that it took? Perhaps she did notice, but chose to ignore it, for fear she would lose the strength the Faith brought her, the blissfulness, the peace of the age.

In some of her writing about what happened, there is an acceptance of the actions the Hands took in 1957 and beyond. But in a closer reading of Gail's words, I sense an unease regarding the Faith's future. In an essay titled "Will and Testament," her praise is for Shoghi Effendi and the guardianship, not for the new administration. It is not clear from the book when this essay was written. The beginning of it first appeared in *World Order* 6, no. 1, April 1940. Clearly, the sections that reference Shoghi Effendi's death Gail added later.

"After 'Abud'l-Baha," she writes in "Will and Testament," "it was love for the Guardian that built our world order. It was because of his clearly spelled-out instructions that, since 1963, the Baha'i world has revolved around The Universal House of Justice." ^{vii[7]} In the following passage from the same essay, Gail speaks of the guardianship:

There is still something else. I mean there is the Guardian of the Baha'i Faith. The secret of the Baha'i Faith

is the tie between the individual and the Guardian. We obey our elected representatives, our Local and National Spiritual Assemblies, because our interest is centred in him. Because of the Guardianship, then, I believe in the Baha'i plan for establishing a world federation. I have heard of no other plan which would work. ^{viii[8]}

Neither have any of us. Gail's understanding seems so clear, her purpose so centered, it is hard to believe she gave the guardianship up. Perhaps she did not let go of it easily. In the following passage, Gail's words are sad, and they long for the guardianship.

The great surge forward of the Faith under the administration of the Universal House of Justice and the counsel and encouragement of the Hands of the Cause of God is proof of God's continuing guidance. But it should never be forgotten that the momentum for this advance, the pioneering movement that spread the Baha'i Faith over the entire globe, and the organization of the believers into a responsible, responsive world body, all were the result of Shoghi Effendi's devoted, tireless, selfless, divinely-inspired ministry of thirty-six years. ^{ix[9]}

Marzieh Gail died October 1993 in San Francisco

^{i[1]} Chen, Constance M., "Obituary: Marzieh Nail Carpenter Gail. Published in html formatted by the Baha'i Studies Review, vol.6 (1996), http://baha'i-library.com/bsr/bsr06/07_chen_gail.htm

^{ii[2]} Gail, Marzieh, *Dawn Over Mount Hira and Other Essays*, George Ronald (Oxford, 1976), 51.

^{iii[3]} *Ibid*, 52

^{iv[4]} *Ibid*, 53

^{v[5]} *Ibid*, 170

^{vi[6]} *Ibid*, 80

^{vii[7]} *Ibid*, 230

^{viii[8]} *Ibid*, 230

^{ix[9]} *Ibid*, 231

PROCLAMATION TO THE BAHÁ'ÍS OF THE WORLD THROUGH

**THE ANNUAL CONVENTION
OF THE BAHÁ'ÍS OF
THE UNITED STATES OF AMERICA
ASSEMBLED AT
WILMETTE, ILLINOIS
RIDVÁN 117 BAHÁ'Í ERA**

FROM

MASON REMEY

THE SECOND GUARDIAN

OF

THE BAHÁ'Í FAITH

**Washington, D. C.
United States of America
Ridván 117 BAHÁ'Í ERA**

Washington, D. C.
United States of America
Ridvan 117
BAHA'Í ERA

BELOVED FRIENDS:

Believers have questioned me as to my status as President of the Baha'i International Council, appointed by The Beloved Guardian Shoghi Effendi, the First Guardian of the Baha'i Faith. I take the means of this proclamation, to the coming annual national convention to tell all Baha'is exactly what my position and status is in the Faith.

The Baha'i people the world around know that The Beloved Guardian singled *me*, Mason Remey, out from amongst all of the Believers upon earth to occupy the position of President of the Baha'i International Council. This is the only position suggestive of authority that Shoghi Effendi ever bestowed upon anyone, the only special and specific appointment of authority to any man ever made by him.

The Beloved Guardian declared the Baha'i International Council to be the forerunner of and the first step toward the establishment of The Universal House of Justice, and furthermore, that the Baha'i International Council was the embryo of The Universal House of Justice which embryo would eventually develop into The Universal House of Justice.

Although all Baha'is know that I, Mason Remey, am the President of the Baha'i International Council by the appointment of The Beloved Guardian

Shoghi Effendi, yet many of you may not know me personally. I have been living at Haifa much of the time during these past ten years. My visits to America being in the summers when I have done but little travelling among the Baha'i communities so personally I may be a stranger to the many recently registered in the Faith. Therefore, I will tell you something about myself.

My fore bearers were early American Colonials of New England in the north and Virginia in the south. I was brought up in the Christian Faith as taught by the Episcopal Church. The members of this church, as you know, although always orthodox may be anything from Catholic upon one hand to Protestant on the other. While this church is usually classed as Protestant, its Prayer Book proclaims it to be "The Holy Catholic Apostolic Church." My inheritance was from the Catholic interpretation of Christianity rather than from the Protestant attitude.

To the average American, The Catholic Church usually means Roman Catholic, but there are other Catholic communions. In The Holy Land, that is now my home and has been for these past ten years, the Ministry of Religions of Israel lists eleven different Catholic communions in that country – Roman, Anglican, Russian, Armenian, Greek, Greek Orthodox, Coptic, etc. The Anglican Catholic Persuasion corresponding to the so called High Episcopal Church in America.

With this Catholic background it was the most logical and natural thing in the world for me to accept the Baha'i message without question as I did when I heard it in 1899-1900 from May Ellis Bolles (later Mrs. Sutherland Maxwell), because the Holy Catholic Apostolic Church teaches the Second Coming of Christ – The Christ to come manifesting as the Lord of Creation – the Prince of Peace – coming to establish "His Kingdom upon Earth as it is in Heaven."

From New England on the north and Virginia on the south, my forebears came into the middle west where I was born in 1874 at a town on the Mississippi River, two hundred and ten miles from Chicago, not far distant from the geographic centre of the United States, this land that our Beloved Guardian has called "The Cradle of the Administration of the Baha'i Faith." Thus do I introduce myself to those of you who may know me but by name only.

As I travel about through the Baha'i world, the friends ask me many questions about the life of the believers in Israel, and in particular about the Hands of the Faith in The Holy Land? The Baha'i people are just curious to know about things transpiring there and of how the problems of the Faith are being handled?

There is some general information that I can give them that is in no way confidential but I am not mentioning anything of a confidential nature to any Baha'i because as is well known in Baha'i circles from the first of the conclaves of the Hands the majority of the Hands of the Faith were united in the opinion that absolutely nothing said or done in these conclaves be divulged, disclosed or revealed to any of the Baha'is outside of the body of the

twenty seven Hands. However, each Hand of the Faith is not only allowed but urged to express herself or himself with perfect freedom within the four walls of the chamber in which the Hands are gathered. It is the duty enjoined upon each of the Hands to express her or his own convictions to the Hands when seated in conclave. (A *Conclave*, according to the Oxford Dictionary, is "*Any meeting for secret consultation.*")

I, as the President of the International Council was one of those things that every Baha'i knows but that just never happened to be talked about nor even mentioned in any of the conclaves or in the conferences of the Hands of the Faith; therefore, as this subject was never mentioned, I, having promised the Hands never to divulge any of their discussions, proceedings or decisions, am not breaking faith with them now by explaining to the believers about this subject of my Presidentship of the International Council a subject that was never even mentioned nor brought up for discussion by the Hands of the Faith in any conference that I ever attended or know anything about.

Before going into the subject of my Presidency of the International Council and the stand that I take in the cause and explain in this letter, I would preface my statement by giving in a few words a picture of the set up of things in Haifa under the regime of The Beloved Guardian when all the members of the International Council including the resident Hands lived there and served the Guardian daily. Each of us council members were given instructions by Shoghi Effendi of what he wanted us to do and we reported to him as these various services were underway and completed. The sole authority of all these operations rested in the

instructions given to each direct from the Guardian himself, thus as a council, a functioning body, we never undertook any services of any nature whatsoever.

After the appointment of the International Council, many times one of the members would come to me saying, "Mason, you are the President of the Council, get yourself busy, call a meeting, you are the President of the Council, you should take the initiative to organize this body and do something." To which my response was always, "The Guardian of the Faith appointed the Baha'i International Council and He will tell me what I should do and when I should call the Council into action."

The First Guardian of the Faith left this world without giving me any orders or instructions whatsoever regarding the International Council. The Beloved Guardian gave me no authority to do anything about the Universal Council during his lifetime for while He was living He was the Guardian of the Faith and as infallibility then was vested in him and in him only, my position was then only that of I myself holding a potential responsibility. But with the death of Shoghi Effendi, He no longer being the centre upon earth of infallibility, I became the acting President of the International Council in my own right as President of this body, thus I came into active command of the council. Therefore I am now but assuming the powers that came to me automatically upon the death of Shoghi Effendi and that have been mine exclusively of all others upon earth since the death of the First Guardian of the Faith.

This is the authority I am now exercising when I refuse to recognize any interference from anyone in the

affairs of the International Council. This means from any one at all, person or persons.

The Hands of the Faith can only function as protectors of the Faith when they are serving under the direction following the commands of the infallible Guardian of the Faith. They have no authority vested in themselves as Hands of the Faith to act neither in their own capacity nor in any other capacity, save under the direction of the living Guardian of the Faith.

The Beloved Guardian chose me to be the President of the Baha'i International Council that is according to his explanation the President of the Embryonic Universal House of Justice. Therefore I am the President of the Embryonic Universal House of Justice. When this August body becomes the Universal House of Justice, if such being during my lifetime, I will then be the President of the First Universal House of Justice of the Baha'i Dispensation.

Therefore, inasmuch as The Beloved Guardian in His Infallibility has thus placed me in command of the Faith to protect and to guard the Faith, I can do nothing but assume my place that he has given me with all of the responsibilities, the perquisites and emoluments that go with this position, therefore by his infallible orders I now alone after him command the cause and guard its integrity.

The delay until now of my calling the attention of the believers to the provisions for the protection and the guarding of the cause, made some years ago by our Beloved Guardian when He appointed me to be the President of the Baha'i International Council, has given the Hands of the Faith and the believers of the Faith

ample time to discover for themselves, had that been possible for them to have discovered my unique position in the Faith. But until now no one, other than I has discovered that such authority was vested in me by Our Beloved Guardian. To the moment of my sending out into the Baha'i world of this proclamation, I have taken no one into this confidence – I have stood single and alone in all the world guarding the Faith.

That I was to occupy this august position in The Baha'i Faith that The Beloved Guardian has chosen me to occupy, I have definitely known for the past twelve years more or less, without ever mentioning it to anyone until very recently when privately and in secret, I made this declaration to the Hands of the Faith in the Holy Land. In this proclamation statement to you I am now declaring my position of command in the cause to the Believers here in America, "The Cradle of the Administration of The Baha'i Faith," and through this convention to all the Baha'i World.

In this time of confusion of thought and purpose that so threatens the Baha'i world, now is the propitious moment for me to make the announcement that I do in this writ. I cannot delay any longer. All these plans of the Hands of the Faith for 1963 that are so absorbing and confusing to the people of the Faith must be dropped and stopped immediately. I am the only one who can command this situation so I have arisen to do so for I alone in all this world have been given the authority and the power to accomplish this.

Be it understood. I of myself make no claims for myself. I am but telling and reminding the Hands of the Faith and the Baha'is of all the world of the

responsibilities that The Beloved Guardian placed upon me as President of the Baha'i International Council.

It is well known throughout the Baha'i world and accepted by all Baha'is that the protection of the Faith and the propagation of the Faith are special and particular functions of the Hands of the Faith, they working and serving under the direction of the Guardian of the Faith. It is from and through the Guardianship that infallibility is vested and that the Hands of the Faith receive their orders.

The Program for 1960 as announced by the Hands of the Faith in their message to the Baha'i world of November 4, 1959 signed by twenty two of the Hands, as well as the same program announced in their former messages, so flagrantly violate and puts to naught the Will and Testament, the Guardianship, and the Administration of the Faith that the Beloved Guardian so laboriously and painstakingly built up during his long ministry, that I can no longer condone such actions upon the part of the Hands of the Faith.. I have remained silent now for over two years hoping that they would give up this destructive propagandizing but all to no effect so now it is necessary that I call a halt upon their activities.

I now command the Hands of the Faith to stop all of their preparations for 1963 and furthermore I command all believers both as individual Baha'is and as assemblies of Baha'is to immediately cease cooperating with and giving support to this fallacious program for 1963.

I have delayed as long as I dare delay before issuing this command to the Baha'i world – I, hoping that the Hands of the Faith would see for

themselves that the will and testament of 'Abdu'l-Bahá was being violated and that they would of themselves abandon their stand. I am standing single and alone against the entire Baha'i world but confirmed and steadfast in my assurance of ultimately saving the cause from this calamity. My assurance is based upon the authority that The Beloved Guardian gave me as President of the Council, the authority enabling me to act and assume command of the Baha'is that came to me at His death.

It is meet right and timely that I should make this announcement in this convention of Baha'is of America which land the Beloved Guardian called the "Cradle of the Administration." I make this call here and now standing single and alone before you but fully confident of your support and cooperation in all Baha'i matters for you understand the Administration of the Faith and that I guard it from all violation and harm.

Because the Beloved Guardian called America the Cradle of the Baha'i Administration, the American Baha'is have a very special and particular responsibility to which I am calling them now at this particular time.

I expect the friends in this convention to consider with prayer and with thought this declaration addressed to them that is a declaration to the entire Baha'i world. I expect them to accept

me without question as their Commander-in-Chief in all Baha'i matters and to follow me so long as I live for I am the Guardian of the Faith – the Infallible Guardian of the Baha'i Faith.

The line of the Guardianship of the Baha'i Faith is unbroken for I have been the Guardian of the Faith since the death of the Beloved Guardian Shoghi Effendi.

At their earliest convenience the National Assembly of the United States should communicate with me so that I can arrange to receive them. Since they are the first amongst the National Assemblies to be called into spiritual action by me their responsibilities are very great for I am calling this American National Assembly first from all other National Assemblies of the world to support me in my command of the Baha'i Cause.

Dearly Beloved Friends, seated in convention in the land of the Cradle of the Administration of the Faith, this is all that I have to tell you now at this time.

With much love to you.

Faithfully In El Abhá,

MASON R., GUARDIAN

OF THE BAHÁ'Í FAITH

WHEN THE WORD OF GOD IS DENIED, RESISTED AND EFFORT MADE TO DESTROY ITS POTENCY, MAN PLACES HIMSELF IN OPPOSITIO TO GOD. FROM THAT OPPOSITION FLOW THE WARS AND REVOLUTION WHICH BECOME AN INSTRUMENT BY WHICH A NON-BELIEVING GENERATION INFLICT DIRE PUNISHMENT UPON ITSELF. Horace Holley

Rumi's Biography

Jalaluddin Rumi was born in 1207 C.E. (i.e. Common Era aligned with A.D.) in Balkh. This city was then in the Persian province of Khorasan but is now in Afghanistan. Balkh was then a prominent city and his family had a tradition of service there in legal and religious offices. Despite this background he moved, in his youth and with his family about 1218 C.E., away from Balkh in order to avoid the warlike Mongols who were then conquering extensively under the leadership of their Khans.

The family traveled to Baghdad, to Mecca on pilgrimage, and to Damascus and eventually settled at Karaman near Konya in what is now western Turkey.

Following this move to Konya, then the capital of the western Seljuk Turks Jalaluddin's father was busy as an Islamic theologian, teacher and preacher. Jalaluddin followed in this tradition and, upon his father's demise in 1231 C.E. succeeded to his post as a prominent religious teacher.

This part of the world was then known to its inhabitants as Rum, a name derived from the Byzantine Roman Empire that had formerly held it. Jalaluddin's name in religion and literature - Rumi - is itself derived from Rum.

Rumi is today thought of being a Persian mystic and poet and is closely identified with Sufism and Sufi mysticism. This Sufism being a mysticism within Islam where devotees sought a mystical union with God.

From around 1232 C.E. and the arrival of one of his fathers former Balkh students in Konya Rumi was thoroughly familiarized with doctrines of Sufism that had emerged in Persia and in 1240 C.E. he was recognized as being a *Shaykh* in his own right.

In about 1244 C.E. Rumi befriended Shams ad-Din (Sun of Religion), a wandering dervish or Sufi devotee who was formerly from Tabriz, who became his mentor. For over two years he and Shams ad-Din were very closely associated in a platonic friendship and living in the same house. Sufis had a tradition of such close platonic friendships based on a commonality of spiritual endeavors.

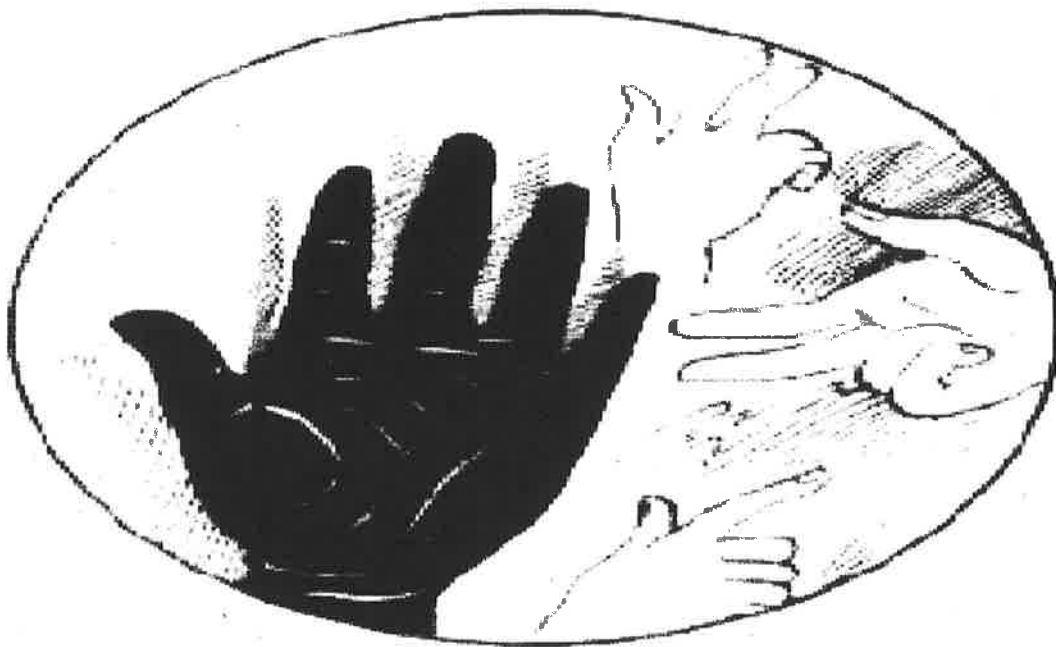
Rumi had previous to this all absorbing friendship been busy as a teacher and leader of a *Mevlevi* discipleship. His former pupils were most discomfited by the friendship with Shams and threatened violence.

Shams ad-Din disappeared unexplainably in 1247 C.E. and Rumi subsequently composed approaching to 30,000 verses of poetry, the *Lyrics of Shams of Tabriz*, expressing his feelings at the disappearance of his friend. He later formed other deep spiritual friendships that were not really welcomed by his disciples in the Mevlevi Order.

One of these friendships again inspired poetry, notably the epic poem *Masnavi I Ma'navi* (Spiritual Couplets), which has had an immense influence on Persian literature and thought.

This friend, Husam ad-Din Chelebi, became leader of the Mevlevi Order upon Rumi's death in 1273 C.E.

Rumi had taught that "Muslims, Christians, Jews, and Zoroastrians should be viewed with the same eye" and it is said that people drawn from five faith backgrounds followed his funeral bier. His mausoleum, the Green Dome in Konya, is today a place of pilgrimage for many thousands.

O heart let go of your soul
until you see the soul maker
Leave behind this deceptive faker
so you reach your real goal.

Unless you pass through here
you will never reach the beyond
free yourself from worldly bond
Doubtless clear, to you appear.

If it is a sign that you seek
In this path, my dear friend
Yourself you must transcend
And signs to you will speak.

Go past the four and five
From six and seven look away
Rise above this earth and clay
Seven skies become alive.

When you've seen the seventh sky
Go to the eighth sphere Step upon the
things that appear
You'll find the void nearby.

Within the void you shall see
The souls of dear friends
Disembodied floating heads
In the space less roaming free.

Close the critical eye
Appeal to the inner sight
From yourself briefly take flight
The beloved will appear nigh.

You who have never taken a pace
On the path of misfortune
To soul's treasure won't attune
Unless this costly pain embrace.

O hear ye, Shams-e Tabriz
Silently speak the word
With your soul be in accord
Which you'll see joyously frees.

Rumi

بر محفل روحانی ملی بهائیان دول متحده آمریکا فرض است که در اولین فرصت با این عهد
 بهکاتبه پرداخته و مرا در مصائب و دریای پرتلاطم مسئولیتهای شدید و باهظه امرالله معاخذت
 و معاونت نمایند . جامعه اسم اعظم در خطه آمریکا بایستی بداند که از میان کلیه محافل ملییه
 در سراسر عالم ~~محفل روحانی ملی آمریکا~~ باین موهبت عظمی مخصص گردیده تا بتوانند در صف
 اول دلبران مضمار منبسطه الهیه حرکتی بی مثل و جنبشی عاشقانه نمایند . و با این عهد
 در اجرای نوایای سامیه و روحانیه تشکیلات جهانی امر هم آهنگ و هم داستان شوند . مسئولیت
 و امتحانات و افتتاناتیکه از طرف حق لایموت بردوش این محفل روحانی ملی گذارده شده بسیار عظیم
 و عجیب است زیرا این اولین محفل روحانی ملی در کلیه قارات عالم است که این ودیعه مودعه الهیه
 در سبیل اعانت و معاخذت این عهد بآنان واگذار شده .

یاران عزیز و ممتحن حضرت یزدان که در ارض و مهد تشکیلاتی عالم بهائی و در گانوشن ملی
 شرکت نموده اید . این بود آنچه که در این موقعیت بس خطیر و عجیب و تاریخی بر اساس عهد و میثاق
 الهی مرا بر آن داشت که بایلاغ آن پردازم .

باتقدیم تحیات ابدع ابهی

میسن ری - ولی امر ثانی بهائی

رضوان ۱۱۷ بدیبع

ترجمه در تاریخ رضوان ۱۲۳ بدیبع

این قاره قوی الارکان ومنظور نظر کبریا انتشار داده وی یار ویاور منتظر وقرصدم در حالیکه به یقین
 مبین واطمینان خاطر از اقبال وانجذاب آن یاران در کلیه شئون روحانی وتشکیلاتی نظم ابدع ابهتی
 بخود میبالم . زیرا آن یاران ممتحن و مخصص عمیقاً بنظم بدیع وروح تشکیلات بین المللی امرالله
 واقف وعالمند واین عبد بسهم خود نظم اعظم جمال کبریا را با قدرتی مافوق تصور وبا توجه وتهنیل
 بدرگاه جمال اقدس ابهی از هرگونه لفرزش ونابودی حفاظت وحراست وحمايت خواهم نمود . زیرا احبای
 این خطه نورا بیقین مبین میدانند که ولی عزیز اولای امرالله آن سرزمین را بزبور مهد تشکیلاتی نظم
 بدیع بیاراست واز اینرو مؤننین جمال کبریا در این قاره پرابتلا دارای وظایف ومسئولیتهای خطیره
 ومخصصه ومنحصربفردی بوده ومرا برآن داشته که در این موقعیت تاریخی وحساس که پد امتحانات
 واقتنانات الهیه مبسوط گشته چنین اعلام عمومی را صادر وابلایغ نمایم .

از یاران عزیزرحمن در این کانونشن ملی رجا دارم که با حالت مناجات وابتهاال بدرگاه
 حضرت پروردگار وبا فراست وقدرتی بیسابقه این اعلام وابلایغ عمومی را مطمح نظر وتوجه دقیق وخاصه
 قرار داده زیرا این اعلام وانذار جهت قنبه واگهی فرد فرد جامعه عالم بهائی صادر وانتشار یافته
 وانتظار واطمینان خاطر دارم که مرا بدون لمحہ تشیت وتردید شبان ~~حق~~ لغنام ممتحن حضرت
 یزدان دانسته وبدستورات وابلایغات این عبد تا زمانی که در این خاکدان ترابی در شور ونشورم توجه
 واقبالی ملکوتی نمایند .

زیرا من ولی امرالله دیانت سامیه ظهور اعظم الهی هستم - ولی ثانی امرالله معصوم ومظلوم

دیانت ~~طی~~ بهائی . رشته اصیل ومحبیل المتین سلسله ولایت نازنین امرالله تحت هیچ شرایطی
 قطع وگسته نشده واین عبد مستمند از حین صعود حضرت شوقی افندی ربانی ولایت اولای امرالله
 بمقام ولایت ثانی امر الهی تسمیه وتنصیر گشته ام .

در چنین موقعیتی بس خطیر و تاریخی بفرد فرد هیئت ایدیان دستور میدهم که پیش‌بینیها و نقشه‌های ساخته و پرداخته خود را برای سال ۱۹۶۳ کلاً قطع و گان لم یکن انگارند و همچنین بگلیه مؤمنین و مؤمنات چه فردا و چه جمعا یعنی محافل موجود در سراسر خطه امرالله دستور میدهم که لمحہ تعلل روا نداشته و در نزدیکترین فرصت مناسب همکاری و پشتیبانی بی دریغ خود را در راه اجرای این برنامه‌ها و اهداف سخیفه سقیمه برای سال ۱۹۶۳ بکلی قطع و بلا اثر گذارند. ایمن عبد حد اکثر گذشت و اغماض را قبل از صدور چنین دستوری روحانی و تاریخی به عالم بهائی رعایت نمودم و در عین حال آنروز دارم که ایدیان امریک بیک و جن هیئت المجموع باین حقیقت لاریبی واقف گردند زیرا با اوضاع و احوال موجود الواح و صایای حضرت عبدالبها نقض و بساطش منظوی گردیده و بالمآل بایستی بطرفه العین از مقاومت و مد اومت در مقابل چنین لغزش و خطای مؤلمه نسادم گردیده و مجبران ملقات بپردازند.

این عبد مستمند در مقابل اهل بها و حید و فرید با استقامتی بی مثل و صبری جمیع و جذیل و اتقان و اعتقادی روح افزا مترصد و منتظرم تا بالمره و عاقبت الامر را کبین سفینه حمرا و اغنام مخلصه جمال اقدس ابهی را از صرصر امتحانات و افتانات الهیه و ابهر متلاطمه متجاسره منقلبیه حفظ و حمایت نمایم.

اعتقاد و ایقان این عبد متحن و اضحا و مطمئن مبتنی بر اصل انتصاب و اشتغال بدرجه بی مثل ریاست روحانیه هیئت بین المللی امرالله که بید قدرت حضرت شوقی افندی ربانی ولایت اولای امرالهی بمنصه ظهور و بروز رسیده می باشد. موقعیتی که مرا وادار میسازد تا پس از صعود پختی میارکش را کبین سفینه قلم کبریائی را از خلال امواج بحور پر تلاطم و بلا بساحل نجات و فلاح هدایت و مستقر نمایم.

نهایت بموقع و بجا است که این اعلام عمومی و اندار شتی را بگانونشن قریب الوقوع جامع بهائیان خطه آمریک که مولای حنون حضرت شوقی افندی ربانی ولایت عظیم و اولای دیانت اسم اعظم آنرا سرزمین مهد تشکیلات عالم بهائی تسمیه فرموده اند صادر و ابلاغ نمایم این اعلام تاریخی را در

و منتصب فرموده اند یعنی از طریق ریاست هیئت بین المللی امرالله که در مقام خود اقدام مشروع بین المللی نظام بدیع الهی است و اقداماتش را پانصد هزار سال بر قرون و اعصار مایه فیه و برکات لانهایه است ابراز و ابلاغ دارم .

این حقیقت الهیه که فی الواقع مصدر و منشأ الهامات غیبیه و نفعات لاریبیه روح القدس است در جامعه اسم اعظم مورد قبول و عرفان لیه افراد و اتحاد مؤمنین و مؤمنات بجمال لهریا بوده و هست . هر است و نشر نفعات الله از وظایف خاصه ایادیان امرالله میباشد ولی تازمانی که تحت عنایت و وقایت و عصمت کبری و لایت امرالله بانجام وظایف خطیره خود در د اثره جهانی امرالله کمر خدمت و همست بریندند . لکن عصمت و روحانیت مرکز د اثره امرالله فقط و فقط از طریق و بواسطه و لایت امر الهی ساری و جاری گشته و ایادیان وظایف و مسئولیت های خود را از این هسته اصلی و مبدأ روحانی بایستی دریافت دارند .

اهدافی که برای سنه ۱۹۶۰ بوسیله بیست و دو نفر ایادیان امضاء و در چهارم نوامبر ۱۹۵۹ بجامعه بین المللی بهائی ابلاغ گردیده و در اعلانات قبلی آنها نیز تأیید شده بوضع بیسابقه و شرم آوری مدلول الواح و صایای حضرت مولی الورا روح من فی العالمین لرمسه الاظهر فدا را بلا اثر و مقام ولایت معصوم الهی و تشکیلات نظام بدیع جهان آرای الهی را که حضرت شوقی افندی ربانی باوجود هجوم لطعات و بیایات تعد و لا تحصی در طول مدت ولایت خود تاسیس فرمودند خنثی و از حیث انتفاع و ارتقاء ساقط و هابط نمود . که این عبد در این لحظه تاریخی ویرمحن پننین اعمال غیر مرضیه از طرف ایادیان را نمیتوانم نادیده گرفته و یا مورد عفو و اغماز قرار دهم . دو سنه او از این اظهاری ننمودم که شاید بخود آیند و پننین تبلیغات مهلك و انحرافات نابخشودنی و مغرب را یکباره بدور ریخته و در صد ترمیم و تلافی ملقات برآیند ولی ثمر نبخشید و اثری حاصل نگشت . لذا در پننین اوضاع و احوالی بر این عبد مستمند فرموده و واجب است که قلم بطلان بر روی لیه ایسن اقدامات سقیمه و غیر منتظره که شدیداً و بارزاً برخلاف روح آیات و آثار الهی است کشیده و بقطع فوری و بلا شرط تصمیمات و اجراءات غیر منصوصه آنان متوسل گردم .

هیکل افندی در این جهان تری مرکز سنجش و عصمت ربانی باشد . بنابراین بلا فاصله و واسطه این عبد جہرا بمقام ریاست بالفعل هیئت بین المللی امر الہی فائز و باینترتیب ریاست تامہ و اکمل این ہیئت منیر را حائز و حامل گردیدم . لذا این ذرہ بی مقدار بلا انقطاع و فی نفسہ مسئولیتہا جسمیہ و غوائل عظیمہ و باہظہ امر نازنین الہی را پس از صعود ہیکل انورش بر دوش گرفتہام . و این خود مشیت الہی در حق این عبد ممتحن در مقابل افراد و آحاد جامعہ اسم اعظم بودہ کہہ در مقام خود ممتاز و بلا معارض است و اینکه حضرت شوقی افندی ربانی مرا از میان کلیہ اہل بہاء منتصب و بدان مخصص فرمودہ اند .

اینست موقعیت ممتاز این عبد بی مقدار در جامعہ اسم اعظم کہ الایومنا هذا در اجرائی نوایای آن اتی غفلت نورزیدہ ام . در حالیکہ بہیچ فردی اجازہ دخالت مستقل در نحوہ اجرای اختیارات تامہ کہ باین عبد تفویض و تخصیص گردیدہ یعنی در امور ہیئت بین المللی امر اللہ نخواہم داد . بعبارہ آخری بہیچ فرد و یا افرادی اجازہ دخالت در اعمال قدرت و یا ابداع نظر در ادارہ امور بہیہ این ہیئت سامیہ متعالیہ کہ در واقع اکلیل جلیل و تاج و ہاج تشکیلات بین المللی نظم بدیع جہان آرای الہی است نخواہم داد .

ایادیان امراللہ میتوانند منحصر و وظایف حارسان امر الہی را در زمانی کہ تحت عصمت و ارادہ ولی امراللہ باشند مجری دارند . و در واقعیت امر ہیئت ایادیان بہیچ عنوان استحقاق و اجازہ دخالت در حقوق و ذلایف اجرایی ولایت امراللہ را نداشته و ندارند کہ یا مستقلا و یا از طرف کسان دیگر آنرا بمنصہ ظهور و بروز برسانند . مگر در ظل سلطہ وصیانت ولی امر حاضر .

ولی عزیز امراللہ یعنی حضرت شوقی افندی ربانی مرا بریاست ہیئت بین المللی جہانی بہائی انتخاب و تسمیہ فرمودند و طبق نوایای سامیہ آنوجود نوراً یعنی رئیس جنین بیت العدل اعظم الہی . در صورتیکہ این ہیئت مختم در زمان حیات عنصری این عبد فانی بہ بیت العدل اعظم الہی تضمین و تکامل یابد . این عبد عہدہ دار ریاست اولین بیت العدل اعظم الہی خواہم بود .

بنا بر این از آنجائیکہ حضرت شوقی افندی بارادہ مصون از خطای خود مرا در رأس تشکیلات

این عبد یقیناً بر این امر مبرم و عهد محکم و قوف کامل و شامل داشت و لی بکسی اظهار نمینمودم تا در میقات معین یعنی در همین اوان که بطور خصوصی و سری این عطیه بهیه الهیه را برای ایادیان ساکن ارض اقدس فاش و آشکار ساختم . لذا در این ابلاغ موقعیت بس خطیر و حساس و مسئولیت شدید و عمیق خود را در راه حفاظت و صیانت و وقایع امرالله مطابق نصوص و آثار موجود الهی طابق النعل بالنعل بشما مؤمنین خطه امریک یعنی مهد تشکیلاتی دیانت سمحای بهائی و از طریق ایمن کانوشن بحالم بهائی اعلام و انداز مینماید .

در این دوران پر ابتلا که نتیجه اش پیریشانی افکار و انحراف عقاید و مقاصد بوده و عالم امرالله در التهاب و حالت افتتان و امتحان است و هیکل نازنین امر الهی هدایت سهام الوالبغضا و اقسع گردیده بر این عبد فانی فرزند و واجب است که در این لحظه پر محن و بلا و هوای آلوده و پر خفقان که رفاه هالک از سمت غاصبان ولایت امرالله در جهش است بدین ترتیب ناموس کبری و صد فخر و زونه الهیه را که باین عبد ممتحن مخصص گشته بوسیله این ابلاغ عمومی اعلام و انداز نمایم چون در رنگ دیگر جایز نیست لذا بایستی لابد و جہراً تکیه نقشه ها و تتبعات و اقداماتی که متباین علی الاصول بدست ایادیان در سال ۱۹۶۳ از طریق مجاری تشکیلاتی عالم امر بمنصه ظهور رسیده بلا در رنگ و بدون ادنسی تامل و تحلل متوقف و محو گردد . این عبد طبق نصوص ربانیه تنها مرجع و ملائی هستم که در کمال هیور و استقامت کبری بصیانت و ولایت امر نازنین الهی منصوب و تعیین شده ام . لذا علم خدا بر افراشته تا در ظل ظلیل آن کلیه اقدامات و مشروعات عالم بهائی در اقطار شاسعه عالم بر شد و تکامل معنوی و سرمدی فائز و نائل گردد . زیرا در قطب عالم امان و در راس مرکز دایره بدیع و جمیل امرالله تنها و تنها این عبد محزون باین موقعیت خطیر و مسئولیت شدید منصوب گردیده تا بانجام وظایف باهظه و جسمیه آن قیام و قدم همت و قدرت بردارم .

جامعه اسم اعظم یقیناً بین بدانند که این عبد ممتحن از جانب نفس خود سرخوردلی ادعائی ننموده و نام و نشانی طلب ننماید بلکه موظفم بهیئت ایادیان و جامعه بین الملی بهائی و ظایط و مسئولیتهای جسمیه را که حضرت ولی عزیز امرالله یعنی شوقی افندی ربانی مرا بدان مخصص

روحانی واداری بین المللی امر قرار داده اند و بر دوش این عبد مسئولیت خطیر و عظیم حراست و وقایع امرالله را گذارده اند . این عبد فانی جز استقامت در حفظ موقعیت و مرتبتی که بید توانای مولای عزیز و حمید یعنی نفس مقدس و معصوم حضرت شوقی افندی بمن تفویض و تخصیص گشته است که با مال و هامل مسئولیت های خطیره و اقدامات باهظه عظیمه و جریان حقوق الله در شریان و عروق تشکیلات جهانی امرالله است و از اختیارات بلا معارض ولی امرالله در قلب نظام بدیع جهانی بهائی است راه و مشی دیگری را نپیموده و نخواهم پیمود . لذا طبق نوایای سامیه و مصون از خطای حضرت شوقی افندی در این موقع خطیر این عبد در مفارقت جسمانی حضرت ولی اولای امرالله و حمید و فرید امرالله را ولایت وصیانت مینمایم .

تعویق در متوجه نمودن یاران در رعایت اصول و عهد حضرت معبود بمنظور ولایت و حمایت از حزب مظلوم که چند سده قبل توسط حضرت شوقی افندی ربانی در حنینی که آن هیگل انور این عبد مفتحن را بریاست هیئت بین المللی امر منصوب و مأمور فرمودند . برای هیئت ایادیان و یاران جمال اقدس ابهی تواما فرصت کافی و مناسبی دست داده است که در نفس خود بکشف این سر محزون و امر محتوم بی برند و آیا برای آنان امکان تصور و تعمق آن دست داده است که موقعیت و شاملیت این عبد مظلوم را در قطب دائره امر نازنین الهی درك نموده و آن عرفان حاصل نمایند ؟ مع كل ذلك تا با امروز احدی از یاران بنین عرفانی فائز نگردیده اند که بنین موقعیتی پس خطیر و طیرانی بر لطیف در هواهای قرب یزدانی در این صفحه غیر از طرف آن سالار چند هدی برای این عبد مستمند معین و مقرر گردیده بود . در الحلیکه این ذره بی مقدار بنین اعلام و اندازی را بتلیه جوامع بهائی چه خرد و چه کلان در سراسر عالم امر ابلاغ میدارم هیچیک از افراد و آحاد بهائی را در اعتماد و ایقان نسبت بنفس خود یعنی ولایت ثانی امرالله ثابت و راسخ مشاهده مینمایم . لذا و حمید و فرید در عالم امر و خلق بمنظور اجرای نوایای مقدره سامیه الهیه و برای حفظ وصیانت امر نازنین جمال اقدس ابهی منتظر و مترصدم . از آنجائیکه این امر مقرر و محتوم بوده است که حضرت ولی محبوب امرالله یعنی شوقی افندی ربانی مرا باین رتبه اولی در امرالله تسمیه و منصوب فرمایند و در این دوازده سده اخیر

اقدامات معموله متعاقبا بعد حه مبارکش میرسید . و اجراء و تنفیذ این وظایف با هظه و خطیره فقط و فقط از طریق صدور دستورات عظمیه و مهمینه اش بلا واسطه و بلا انقطاع بمنصه اجراء و تنفیذ در میآید . لذا وظایف خطیر و عظیمی که بمنصه هیئت بین المللی واگذار میشد همان دستورات و نبیواتی بود که خود هیکل مبارک صادر و ظاهر میساختند . و این هیئت بهیچ عنوان حق اجراء اقداماتی را که خارج از مدار دستورات سامیه و تأکیدات لاریبیه حضرتش بود نداشت .

لذا پس از تشکیل و تأسیس تاریخی شورای بین المللی امرالله مکررا از میان اعضاء مقیم ارض اقدس باین عبد مراجعه و اظهار میشد شما که بعنوان رئیس هیئت بین المللی امرالله از طرف هیکل اطهر انتصاب یافته اید خودتان دست با اقداماتی بزنید و جلساتی را تشکیل دهید اموری را آغاز نموده و تصمیماتی را اتخاذ نمائید . این عبد بکلیه این پیشنهادات دفعتا واجده و در هر زمان که مطرح میگردد چنین پاسخ میدادم . " آن حضرت شوقی افندی هستند که هیئت بین المللی امرالله را بمنصه ظهور و بروز رسانیده اند و فقط مقام انور ولایت امرالله حق امر و نهی و صدور دستورات روحانیه و متعالیه تشکیلاتی نظم بدیع را دارا هستند لا غیر و منحصر در چنین مواردی است که این عبد بتمنیکل جلسات این هیئت بمنظور اجرای نوایای الهی اقدام خواهم نمود .

حضرت شوقی افندی ربانی ولایت اولای عزیز امرالله بدون اینکه باین عبد دستورات و فرامینی در باره هیئت بین المللی صادر فرمایند از این جهان ترابی بفضای روح نامتناهسی پرواز نمودند . حضرت شوقی افندی ربانی در زمان حیات مبارک در عالم ناسوت بهیئت بین المللی بهائی هیچ گونه اختیارات و آزادی عمل تفویض نفرمودند زیرا تاحینی که در این جهان فانی در مرکز جهانی امرالله عهده دار مسئولیتهای عظیمه بوده و صدقات و لطافات لاتحد و لاتمنصی را بر شانه های مبارکشان تحمل میفرمودند ایشان تنها مقام فرید و بی مثل امرالله و دارای مقام محمود و معصوم ولایت اولای امرالله در قطب عالم امان یعنی در ارض اقدس و مرکز جهانی بهائی بودند . و لذا موقعیت این عبد در آن زمان بالقوه قبول مسئولیتهای و حل مسائل و مشکلات امور مهمه امری بود . و لسی در زمانی که وجود اطهر شوقی افندی ربانی دیگر از لحاظ عنطری در میان ما نبود بالمره نمیتوانست

مختار بلکه مجبورند که با آزادی کامل مطالب و مقاصد خود را در جلسات اجتماع ایادیان ابستراز و اظهار نمایند و این از وظایف خطیر فرد ایادیان امرالله است که تا زمانیکه در جلسات متشکله هیئت ایادیان جالسند نظرات و معتقدات و مفهومات خود را آزادانه با سایر اعضا "هیئت ایادیان در میان بگذارند .

بر کلیه افراد اهل بهاء پوشیده نیست که این عبد بید توانای مولای حنون حضرت شوقی افندی در رأس هیئت بین المللی بهائی قرار گرفته ام ولی در جلسات و اجتماعاتی که توسط هیئت ایادیان در ارض اقدس تشکیل مییافت بهیچ عنوان و در هیچ موردی صحبت و یا نگرانی از آن و دینعه الهی بهمیان نمیامد و لذا چون این صدق اصلی و معبد قوی الارکان در هیچ کدام از جلسات حضرات ایادی مورد طبرح و مذاکره قرار نگرفت و در حالیکه از فرد فرد ایادیان اقرار گرفته شد که مطالب و نظریات و تصمیمات سری همانند لذا این عبد صلاح ندانستم که رعایت چنین تصمیمی را نادیده گرفته و برای اهل بهاء و راکبین سفینه حمرا موضوع ریاست انتصابی خود را در هیئت بین المللی بهائی که بید توانسای حضرت شوقی افندی انجام گرفته تشریح نموده و یا گوشزد نمایم همان مقام محمود و معصومیکه در هیچ زمان و در هیچ موقع و در هیچ يك از جلسات هیئت ایادیان که این عبد نیز شرکت داشتم مورد بحث و مذاکره و تعاطی افکار قرار نگرفت .

پیش از آنکه در باره موقعیت این عبد در رأس هیئت بین المللی بهائی یعنی در رأس مدار بهنجار دیانت سامیه جمال اقدس ابهی اشاره نمایم لازم میدانم مقدمه گامی چند از اوضاع و وقایعی که در مرکز جهانی امرالله در حیفا تحت عصمت لوای ولایت حضرت شوقی افندی روحی لشهادت الفدا جبریان داشته یعنی در زمانیکه کلیه اعضای شورای بین المللی منجمله ایادیان مقیم ارض اقدس حضور داشتند بیان دارم . و آن اینکه کلیه این اعضا روز و شب بخدمت آن مولای حنون و مقصود عالمیان قائم و مشغول بودند . هر يك از اعضا هیئت بین المللی بلا واسطه از نوایا و تعلیمات سامیه حضرت شوقی ربانی کسب فیوضات و درك حقایق کرده و مقصد و اهداف هیکل اظهر بمورد اجرا گزارده میشد و این هیئت مختم در اجرا و انجام این مقاصد علیا شب و روز مشغول بوده و نتیجه

گردید. در زمانیکه آثار باهرات جمال کبریا را از قسم امة البها* می الیزولیز (که بعد بنام سودرلند مانسول معروف گشتند) بسال ۱۹۰۰-۱۸۹۹ استماع نمودم. زیرا بنانه اشاره شد کلیسای حواریین کاتولیک مقدس عقیده* راسخ بر رجعت ثانوی حضرت مسیح دارند. یعنی رجعت ثانوی حضرت روح که بمثابة ظهور سلطنت الهیه و سلطان صلح عمومی بوده. رجعتی ثانوی تا ملکوت اعلازی خود را بر صفحه* غبرا* چون در آسمانها بنا نماید.

از منطقه نیوانگلند در شمال و منطقه ویرجینیا در جنوب سلاله* این عبد به غرب وسطی رسیدند و در این مکان بود که بسال ۱۸۷۴ هبلدی در حریم رودخانه* می سی سی پی یا بمرصه* حیثات گذارم. این منطقه دو بیست و ده مایل از شیکاگو فاصله دارد و از مرکز جغرافیائی دولت متحده آمریکا زیاد دور نیست سرزمینی که ولی عزیز امرالله شوقی افندی ربانی آنرا "بمهد تشکیلات دیانت بهائی" تسمیه فرموده اند. و این همیشه بخیر و بدین نحو مؤمنین و مؤمناتی که فقط مرا با ستم میشناسند معروف مینماید. زمانیکه در میان اهل بهاء* هستم مؤمنین جمال اقدس ابهسی مرا بهستوالاتی خطاب مینمایند که آیا نحوه* زندگی و اشتغال احباب ساکن ارض اسرائیل چگونه است. که بخصوص مراد از ایادیان امرالله ساکن در ارض اقدس میباشد. زیرا اهل بهاء* طرا مقررند و منتظر وصول اخبار مرکز جهانی امرالله در ارض اقدس بوده و مشتاق استماع و استدلال از اقداماتی هستند که در دایره* امرالله در آن مرکز مقدس در جریان و جریان است.

لذا لازم میدانند که حقایق موعده* را که جنبه* عمومی داشته و در عین حال سری نباشد باستماع یاران جامعه* سامیه* بین المللی بهائی برسانند. در الیته بهین عنوان بنین قصدی ندارم که مقاصد و مطالبی را که جنبه* سری داشته باشد در مرقع افکار عمومی اهل بهاء* قرار دهم. زیرا در ارض اقدس در این اوان هیئت ایادیان اثرا و بالاتفاق مصمم گردیدند که کلیه* تصمیمات و اقداماتی که معمول میدارند بایستی صرفا جنبه* سری داشته و غیر از بیست و هفت نفس ایادیان در خارج و میان مؤمنین و مؤمنات و بطور کلی جامعه امر بهر عنوان بسط و توسعه نیافته و افشا نگردد. بلا شک افراد جامعه* امرالله مطلعند و هیئت ایادیان بخصوص باین حقیقت مدعند که هر یک از آنان

شورای بین المللی بهائی که بید قدرت حضرت شوقی ربانی تحقق یافته می‌شناسند ولی بی شبهه مؤمنین هستند که بخصوصیات شخصی این عبد آشنا و مانوس نیستند لذا مرا بر آن میدارد که سه شمه در اینباره با مؤمنین و مؤمنات متحسن و خلص حضرت یزدان گفتگو نماید. و اعلام مینمایند که در ده ساله اخیر این عبد اغلب اوقات در حیف مرکز مقدس امرالله حول اعقاب مقدسه ساکن بوده و چند بار در تابستانها بآمریک مسافرت نموده ام. در این چند سفر فرصت ملاقات کافی با کلیه افراد جامعه امرالله در آنسامان دست ندادم. بنا بر این برای مؤمنین و مؤمناتی که اخیراً وارد دیانت سمحای ربودند گشته اند ارائه اطلاعات و مختصات شخصی این عبد بسیار ضروری می‌باشد که در ذیل بذکر آن مبادرت مینمایم. سلاله این عبد از اولین گروه های مهاجرین آمریکائی در منطقه نیوانگلاند در شمال و خطه ویرجینیا در جنوب بوده اند. در آغوش دیانت حضرت مسیح پرورش یافته و در کلیسای اسقفی به تلمذ پرداخته ام. اعضای کلیسای مزبور گروه اصلا ارتدکس بشمار می‌آیند ولی میتوان گفت از نظر عقیده حد فاصلی بین کاتولیک و پروتستان هستند و در عین حالیکه این کلیسا محمولاً بکلیسای پروتستانی معروف است ولی در کتب و رسائل مذهبی بکلیسای کاتولیک حواریین اشتها دارد. در نتیجه این عبد ابتداء در ظل دسته کاتولیک مسیحی بوده و پروتستانها قدم ننهاده ام.

بین مسیحیان آمریک بطور معمول کلیسای کاتولیک افاده محلی بکلیسای رمان کاتولیک مینماید در حالیکه دسته های مختلف دیگر کاتولیک نیز وجود دارد. در ارض اقدس در این حین که محل تولد این عبد است. بترتیبی که در ده ساله اخیر نیز بوده است. وزارت ادیان و مذاهب در ولایت اسرائیل یازده نوع از کاتولیک های مختلفه دیانت حضرت روح را برسمیت شناخته است که عبارتند از: کاتولیک های رومن - انگلیکان - راشین - ارمنین - گریک - گریک ارتدکس کپیپک و قس علی نالک که از آن دسته کاتولیک انگلیکان عبارت خواهد بود از کلیسای عالی اسقفی در خطه آمریک با حفظ عقیده روحانی کاتولیکی. لذا برای این عبد بسیار طبیعی و کلی و منطقی بود که بی چون و چرا در سلك مؤمنین بجمال اقدس ایهی و ظهور کلیه تاهه ربانیه درآیم. همانطور که عمل

ترجمه اولین ابلاغیه ولی عزیز امرالله

انذار عمومی بکلیه جوامع بهائی در قارات خمسه عالم از طریق کانوشن سالیانه بهائیان
دول متحده آمریکا (ویلمت ایلینویز - رضوان ۱۱۷ بدیع) نازله از پیراعه مضمون از خطای حضرت
میسسن ریعی ولی ثانی عزیز امرالله - واشنگتن - دول متحده آمریکا رضوان ۱۱۷ -

احبای با وفای حضرت یزدان

در این موقعیت بمس خطیر وحساس برشود لازم میدانم از طریق کانوشن ملی بهائیان خطبه
امریک بدینوسیله بکلیه جوامع متشکله بهائی در قارات خمسه جهان اعلام وانداز نمایم که مقصد اصلی
وهدف غائی از انتصاب این عبد بمقام ریاست هیئت بین المللی بهائی که بید توانا و معصوم مولای
حنون حضرت ولی امرالله شوقی افندی انجام گرفته چه بوده و اینکه بر رأس مرکز دایره امرالله بپسه
مسئولیت عظیم و موقعیت وحیدی منصوب گردیده ام .

بر پیروان جامعه نازنین بین المللی امر در سراسر اقطار عالم پوشیده نبوده نیست که ولی
عزیز امرالله شوقی افندی ربانی مرا از میان کلیه افراد و آحاد مؤمنین در عالم ترابی بمقام ریاست
هیئت بین المللی امرالله مخصص داشته و این در مقام خود تنها انتصابی است که حائز مسئولیت‌های
باهظه و شامل شداغ و غوائل امور بمنظور صیانت عالییه هییکل امر نازنین جمال اقدس ابهی
میباشد که حضرت شوقی افندی در مدت حیات مبارکش در عالم ناسوت بر دوش این عبد ممتحن
قرار داده اند که در مقام خود میتواند در جهان امرالله اعظم سانحه باشد که حضرتش در زمان
حیات خویش آنرا ترسیم و مرا بدان مخصص و مقرر فرمودند .

حضرتش بجمع مؤمنین و مؤمنات در اقطار شاسعه عالم صلاح زدند که هیئت بین المللی بهائی
مبشر و طلیحه اولین قدم اصلی در راه تاسیس و تشکیل بیت العدل اعظم الهی بوده و این هیئت
پر طغنه و جلال در واقع بمثابة جنین بیت العدل اعظم محسوب گردیده که بایستی لابد در
مستقبل ایام بصورت مشروع نازنین بیت العدل اعظم الهی ترکیب و تکامل یابد .

در حینیکه کلیه مؤمنین و مؤمنات جمال کبریا این عبد " میسن ریعی " را بعنوان ریاست انتصابی

شوقی افندی در توقیع تموز 1925 در ارتباط با تشکیل
بیت العدل کاذب توسط دشمنان داخل امرالله ورد آن از طرف ایشان میفرمایند:

هر هیاتی که به نظام الهی و بر حسب تعلیمات و اصول و
شرایط سماویه که در صحف الهیه مشروحا مثبت و
مسطور است کاملاً کما ینبغی ویلیق لهذا المقام الرفیع
ولمركز المنیع انتخاب و تشکیل نشود ان هیات از اعتبار
اصلی و رتبه روحانی ساقط و از حق تشریع و وضع احکام
و سنن و قوانین غیر منصوصه ممنوع و از شرف اسنی و
قوه مطلقه علیا محروم

"Any institution that is not established in accordance with the
Divine Order, not in conformity with the principles and the
conditions recorded in the Holy Writings, as it is required for this
august institution, consequently such an institution is void of
credential, deprived of spiritual station, and forbidden to have any
right to legislate and enact laws and ordinances which are not
explicitly recorded in the Holy Writings. It also lacks the essential
qualities and the Divine confirmation."

CONTENTS

1. Prayer by Baha'u'llah	5. Rumi's Biography
2. Message from the Guardian via Ms A. Kruger	6. Poem by Rumi in Persian and English
3. Article by A. Coryell	
4. Proclamation of C. M. Remey to the Baha'i world April 1960 in English and Persian	
-

نشریه رضوان جهت انتشارتعالیم دیانت بهائی و بخصوص اصول نظم اداری آن هر سه
ماه منتشر میشود.

Address: P.O. Box 3074,
Dural, NSW, 2158, Australia
E-Mail: Ridvan@tpg.com.au

رضوان

شماره 2 شهرالکلمات 163 بدیع جولای 2006

.....وای بر نفسی که از الواح نصیحه قلم اعلی و نعمای و الاء این دور امنع ابهی رو بتافت و میثاق غلیظ حی لایموت را واهی و موهون بشمرد و تطورات و تقلبات لازمه این امر خطیر را میزان بطلان و علامت نقصان و انقراض آئین لایزال ایزد متعال بینداشت. امر عظیم است عظیم و حوادثش بس خطیر و جسیم صرصر امتحانش شدید است و صراطش احد از سیف حدید جز جبال بازخه و اطواد شامخه مقاومت ریح عقیم نتواند و جز اقدام ثابته مستقیمه از این منهخ قویم نگذرد. شعله انقلابش شرربار است و صاعقه قهرش اشد از لهیب نار. الناس هلكاء الا المئمنون والمئمنون هلكاء الا المخلصون والمخلصون هلكاء الا المخلصون و المخلصون فی خطر عظیم.

شوقی افندی (از توقیع مبارک نوروز 88 بدیع)